

Arrest

nr. 271 072 van 8 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, afkomstig uit Entebbe met vlucht WB700 via Kigali, werd op 4 januari 2019 de toegang tot het Belgische grondgebied geweigerd. Een beslissing tot terughrijving werd genomen, omdat zij gebruik maakte van valse documenten. Op 5 januari 2019 stelde de dienst Voogdij van de FOD Justitie mevrouw X aan als voogd. De voogdij werd van rechtswege beëindigd op 8 juli 2019.

1.2. Zij diende, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, op 5 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 26 november 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 29 november 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 05/02/2019
Overdracht CGVS: 17/05/2019*

U had op 16 augustus 2021, van 13.12 tot 15.13 uur, een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de Somalische taal machtig is. Uw advocaat, meester Victoria Moretus loco meester Benoît Dhondt, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 26 oktober 2004, bezit u de Somalische nationaliteit, bent u afkomstig uit het district Darkenley in Mogadishu en maakt u deel uit van de Ajuuranclan. U woonde heel uw leven in Mogadishu en ging naar school tot aan uw vertrek uit Somalië. U bent niet gehuwd en u heeft geen kinderen. Uw zus verblijft sinds maart 2018 in België nadat zij een verblijfsvergunning kreeg voor gezinshereniging met haar man, die uit Abgal afkomstig is en de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg.

Uw oom langs vaderskant onderhield u en uw familie omdat uw vader wegens ziekte niet meer kon werken. Op een bepaald moment in 2018 stelde uw oom voor u uit te huwelijken aan een oudere man die uit de Verenigde Staten was gekomen. Uw moeder was hier echter niet mee akkoord. Uw oom probeerde haar te overtuigen door te vermelden dat die man geld ging betalen voor het huwelijk, maar uw moeder bleef weigeren. Uw oom stopte daarop met uw familie financieel te onderhouden. Uw moeder vreesde dat uw oom u zou ontvoeren. Daarop overlegde uw moeder met haar broer die in Zweden woont en die zei dat u naar hem mocht komen en dat hij u ging helpen.

U vertrok in november 2018 vanuit Somalië naar Nairobi in Kenia. Uw broer werkte daar in een winkel en u verbleef gedurende twee maanden in het huis van de eigenares van deze winkel. Vervolgens nam u samen met uw oom, de broer van uw moeder die in Zweden woont, het vliegtuig naar België. Op 5 februari 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Somalië vreest u dat uw oom de huwelijksplannen zal verderzetten. Daarnaast vreest u de veiligheidssituatie in Somalië, aangezien er veel aanslagen en verkrachtingen zijn.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: twee geboorteaktes; een kopie van uw Somalisch paspoort; een schoolattest; een medisch attest van uw besnijdenis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In de eerste plaats dient er te worden vastgesteld dat u valse verklaringen heeft afgelegd betreffende uw geboortedatum. U stelde namelijk geboren te zijn op 26 oktober 2004 (Verklaring DVZ, p.5). Echter blijkt uit de beslissing die betekend werd door de Federale Overheidsdienst Justitie op 8 januari 2019 in verband met de medische testen tot vaststelling van uw leeftijd dat u op dat moment 18 jaar oud was waarbij een standaarddeviatie van zes maanden een goede schatting was. Uw geboortedatum werd in uw dossier dan ook aangepast naar 8 juli 2001, rekening houdende met de ondergrens van de standaarddeviatie. Dit wil zeggen dat u op z'n minst drie jaar ouder bent dan uw beweerde leeftijd, wat uw algemene geloofwaardigheid aantast. De geboorteaktes, het paspoort en het schoolattest dat u neerlegt ter staving van uw leeftijd, wijzigen bovenstaande vaststelling niet. Er dient namelijk te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits-)

documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits-) documenten, waaronder paspoorten, geboorteaktes en schoolattesten, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden (landeninformatie, stuk 1). Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde documenten op zich niet om uw geboortedatum aan te tonen.

Tevens blijkt uit uw administratief dossier dat u met een vals paspoort naar België reisde, waar tevens vervalste immigratiestempels in staan (verslag valse documenten, p.3). Bovendien verklaarde u ook vanuit Kenia naar België te zijn gereisd (CGVS, p.9), terwijl uit uw vervalst paspoort blijkt dat u vanuit Kigali, Rwanda naar België reisde (verslag valse documenten, p.3). Uw valse verklaringen in dit verband en uw bereidheid te frauderen tasten uw algemene geloofwaardigheid dan ook nog verder aan.

Wat betreft de door u ingeroepen vrees om te worden ontvoerd en gedwongen uitgehuwelijkt door uw oom, moet worden vastgesteld dat u dit niet aannemelijk weet te maken.

Op zich staat niet ter discussie of uw oom een huwelijk voorstelde en wenselijk achtte met een welstellende oudere man die uit de Verenigde Staten was toegekomen (CGVS, p. 9-10). Hij droeg immers de financiële last voor u en het gezin waartoe u behoorde en wenste daar mogelijk van af te raken (CGVS, p.10). Dit kan blijken uit zijn argument dat de huwelijkskandidaat zou betalen en uit zijn stopzetting van financiële hulp aan u en de rest van het gezin na de weigering van het huwelijk (CGVS, p. 9, 12). Dit impliceert echter niet dat u zou gedwongen worden tot het bewuste huwelijk. Een gearrangeerd huwelijk op zich is geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Indicaties van werkelijke dwang zijn echter ver te zoeken.

Zo stelt u eerst dat noch uw oom noch uw vader iets over de uithuwelijking tegen u zeiden (CGVS, p.11). Zij zouden dan ook geen enkele rechtstreekse dwang hebben uitgeoefend. Enkel uw moeder zou er u over verteld hebben (ibid.). U wijzigt nadien uw verklaring en stelt dat uw oom wel één keer met u sprak over het huwelijk (ibid.). U zei hem toen dat u niet wilde huwen en dat u wilde studeren (ibid.). Uw oom zou hier enkel op geantwoord hebben dat studeren niet belangrijk is (ibid.). Toen uw moeder dit gesprek hoorde zouden zij en uw oom ruzie gemaakt hebben en zou uw oom boos weggelopen zijn (CGVS, p. 11). Nadien stopte hij met geld te geven (CGVS, p. 12). Hoewel zou kunnen worden gesteld dat het stopzetten van de financiële hulp aan uw gezin een poging is om dwang uit te oefenen teneinde u te overhalen om in te stemmen met het huwelijk is dit onvoldoende ernstig om te besluiten dat u hierdoor gedwongen was om tegen uw zin in te stemmen met het huwelijk. U stemde zelf immers nog steeds niet in met het huwelijk en uw ouders steunden u daarin. Waar uw vader zich initieel niet zou verzet hebben omwille van het financiële aspect zou hij zich naderhand snel aan de kant van u en uw moeder geschaard hebben (CGVS, p. 9, 10, 11-12). Het loutere feit dat uw oom zijn persoonlijke financiële middelen niet langer ter beschikking stelde van uw familie bleek dus onvoldoende om u te dwingen en kan ook op zich niet als een daad van vluchtelingenrechtelijke vervolging worden bestempeld.

De enige indicaties dat er een sterkere vorm van dwang zou zijn is uw verklaring dat uw moeder u zei dat ze dacht dat uw oom u mogelijk zou ontvoeren indien u in Somalië zou blijven (CGVS, p.12). Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw oom de intentie had om dit te doen. Bovendien weet u niet waarom uw moeder dat dacht, maar stelt u enkel dat uw oom koppig is (CGVS, p.12). Ook heeft hij nooit gedreigd of geprobeerd om u te ontvoeren (ibid.). Er is dan ook geen enkele concrete indicatie dat uw oom dit zou overwegen.

Er dient daarentegen te worden opgemerkt dat uw oom geen verdere gevolgen aan uw weigering te huwen heeft gekoppeld. U zou namelijk na uw vertrek niets meer van uw oom hebben vernomen, noch zou hij u hebben proberen contacteren (CGVS, p.13). Ook uw familie die nog in Mogadishu woont, kent geen problemen met uw oom. U stelt namelijk enkel dat ze geen contact meer hebben en dat hij uw familie ook niet meer heeft gecontacteerd (ibid.). Wat betreft het stopzetten van de financiële steun die uw oom uit zijn eigen middelen verleende aan uw familie werd hierboven reeds gesteld dat dit geenszins een vervolgingsfeit betreft. Bovendien zou uw oom wel nog naar de gezondheidstoestand van uw vader hebben gepolst toen hij gewond geraakte in een (niet op hem gerichte) aanslag (ibid.). Dit kan bezwaarlijk als een vijandige houding naar u of uw familie gezien worden.

Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Somalië met redelijke waarschijnlijkheid zal worden ontvoerd door uw oom teneinde u tot een huwelijk te dwingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-

Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel al- Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al- Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 hebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al- Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige

bedreiging van uw leven of persoon. U haalt deze algemene veiligheidssituatie in Somalië weldegelijk aan als een vluchtreden door te stellen dat er veel aanslagen en verkrachtingen zijn (CGVS, p.12, 13). Echter toont u niet in concreto aan dat u hiervan het slachtoffer bent geworden en vermeldt u enkel dat er veel meisjes in de buurt werden verkracht (CGVS, p.12). U laat bijgevolg na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het medisch attest van uw besnijdenis staat namelijk enkel dat u bent besneden. U haalt bovendien in dit verband ook geen vrees aan. Er kan dan ook niets uit worden afgeleid betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”), artikel 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”), artikelen 3 en 8 juncto 13 van het EVRM, artikel 60 van de Conventie van Istanboel, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 20 en 21/1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (“KB 11 juli 2003”).”

Verzoekster is een Somalische jonge vrouw, op heden nog minderjarig. Ze heeft genitale verminking ondergaan, een vorm van foltering. Haar oom wilde haar tegen haar wil uithuwelijken, een genderspecifieke vorm van vervolging. Verzoekster vreest bovendien, naast de algemene veiligheidssituatie, om net als andere meisjes uit haar wijk, slachtoffer te worden van gender-gerelateerd geweld en verkrachting. De commissaris-generaal heeft geen holistisch onderzoek gedaan. Van een gender-sensitieve asielprocedure is hier geen sprake.

Er wordt verwezen naar artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f), van de Vreemdelingenwet, artikel 48/3, § 4, van de Vreemdelingenwet, overweging 30 van de Richtlijn 2011/95/EU, de Richtlijn 2012/29/EU, UNHCR's “Guidelines”, het Verdrag van Istanbul, alsook rapporten van UNHCR en EASO, en rechtspraak van de Raad (verzoekschrift, stukken 6-8).

Naast vervolging is vrouwelijke genitale verminking (VGV) ook foltering. De commissaris-generaal heeft geen landeninformatie toegevoegd over de situatie van vrouwen in Somalië, noch over gedwongen huwelijken, noch over genitale verminking, noch over de levensomstandigheden in Mogadishu. Gezien het om een gedwongen huwelijk gaat van een minderjarig Somalisch meisje is misschien het Landinfo rapport, “*Somalia: Marriage and divorce*” van 2018 ook relevant (verzoekschrift, stuk 9). De commissaris-generaal heeft dit rapport weliswaar vertaald, het is blijkbaar toch aan de aandacht ontsnapt. Het is sowieso al moeilijk om een beslissing te nemen over de gegrondheid van een verzoek internationale bescherming indien je die persoon slechts anderhalf uur gehoord hebt. Het is ongetwijfeld nog veel moeilijker om dit te doen op basis van een eigen onderzoek naar de veiligheidssituatie in Mogadishu van juni 2021, en een rapport van UNHCR dat ondertussen 7 jaar oud is, rechtspraak van het EHRM die 6 en 8 jaar oud is, en een Brits arrest dat 7 jaar oud is. De commissaris-generaal is onzorgvuldig en te intuïtief geweest in de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

In een eerste onderdeel gaat verzoekster in op de ondergane leeftijdtest.

In een tweede onderdeel wordt de gender-gerelateerde vervolging uiteengezet die verzoekster vreest.

Zij gaat vooreerst in op de context waarbinnen verzoeksters vrees gekaderd moet worden.

Dan licht zij toe dat zij al het slachtoffer is van eerdere vervolging als Somalisch meisje.

Vervolgens betoogt verzoekster dat haar oom haar wilde dwingen om te huwen met een oudere man.

- de context

Na de vermelding van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f), van de Vreemdelingenwet en artikel 60, derde lid, van het Verdrag van Istanbul, betoogt verzoekster dat lidstaten verplicht zijn om gender-sensitieve opvang- en asielprocedures te introduceren. Gender-sensitieve procedures laten toe de specifieke situatie van vrouwen die het slachtoffer zijn van vrouwelijke genitale verminking in overweging te nemen en houden onder meer in dat de asielinstanties waarborgen dat een ondersteunende omgeving wordt gecreëerd voor deze vrouwen dewelke hen in staat stelt om relevante informatie naar voor te brengen. Dit impliceert dat bij aanvang van de asielprocedure de confidentialiteit van hun asielverzoek dient te worden gegarandeerd en doorheen de ganse asielprocedure aandacht moet geschonken worden aan culturele gevoeligheden.

Een gender-sensitieve asielprocedure heeft eveneens implicaties op het vlak van bewijslast. Deze bewijslast mag niet te hoog gelegd worden voor gender-gerelateerde vervolging. Als uitgangspunt dient een *“redelijke waarschijnlijkheid van vervolging ingeval van terugkeer”* gehanteerd te worden. Aangezien vrouwen vaak vervolgd worden in de private sfeer en zij hiervan dus vaak geen documenten of bewijzen hebben, dient de bewijslast *in casu* verlaagd te worden. Zij verwijst naar het CEDAW-Comité en rechtspraak van het EHRM.

Een gender-sensitieve asielprocedure erkent dat trauma, angst, gebrek aan vertrouwen en schaamte over bepaalde feiten in hoofde van de asielzoeker ook een impact kunnen hebben op de weergave van het asielrelaas. In de praktijk wordt vastgesteld dat slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking vaak te kampen hebben met ernstige traumatische ervaringen. Bovendien zijn deze vrouwen of meisjes vaak blootgesteld aan andere vormen van (seksueel) geweld zoals verkrachting, gedwongen huwelijk, in het land van herkomst of tijdens hun vluchtweg.

Een gender-sensitieve procedure internationale bescherming houdt ook in dat er een holistische gendergerichte inschatting van de risico's gebeurt, dat deze cumulatief beoordeeld worden, op een holistische wijze, en dat de verschillende risico's niet artificieel van elkaar en hun onderliggende oorzaak gescheiden worden.

Dat in Somalië jonge vrouwen zowel moeten vrezen voor seksueel geweld, voor genitale verminking, voor huwelijken waar zij niet mee instemmen, voor geslachtsgemeenschap waar zij zich binnen het kader van een huwelijk en tradities niet tegen kunnen verzetten, als bevallingen die hen het leven kunnen kosten, hangt aan elkaar vast. De risico-analyse hoort in verbinding tot alle andere elementen te geschieden, gezien deze allen te maken hebben met de gevaren verbonden aan een jonge vrouw zijn in Somalië.

Uit de informatie van EASO (verzoekschrift, stuk 6) blijkt dat vrouwen en meisjes in Somalië talrijke uitdagingen ervaren zoals hoge mortaliteitscijfers als moeder, kindhuwelijken, VGV, huiselijk geweld, gender-gerelateerd geweld, etc. Vrouwen hebben niet dezelfde rechten als mannen, zijn systemisch ondergeschikt gemaakt aan mannen, ondanks verboden formele discriminatie. Er zijn patronen die opgemerkt worden van meisjes die in huwelijken gedwongen worden, vaak met inbegrip van verkrachting. Somalische vrouwen kampen met stigma en ongelijkheid op grond van gender en culturele praktijken, hetgeen hen erg kwetsbaar maakt. Toegang tot het gerecht als vrouw wordt enorm bemoeilijkt. Afhankelijkheid van mannelijke familieleden is daarbij erg hinderlijk. Qua gender-gerelateerd geweld is er een cultuur van straffeloosheid, en kampen overlevende met angst en stigma. Verkrachting is wijdverspreid, alomtegenwoordig, en heeft op sommige plekken in Somalië 'epidemische proporties' aangenomen. Ook huiselijk geweld is erg breed aanwezig. Meisjes die geen clan bescherming krijgen zijn erg makkelijke slachtoffers voor geweld tegen vrouwen. De daders vindt je dus onder alle soorten actoren in Somalië. De pandemie heeft deze dynamiek enkel versterkt. Het verliezen van werk leidde tot verhoogde afhankelijkheid en dit leidt op zijn beurt tot verhoogd risico om slachtoffer te worden van gender-gerelateerd geweld. Er is geen effectieve bescherming tegen gender-gerelateerd geweld.

Dit is de dus de context waarbinnen verzoeksters vrees gekaderd moet worden.

- al het slachtoffer is van eerdere vervolging

Verzoekster is al slachtoffer geworden van eerdere vervolging als Somalisch meisje. Het is niet volledig duidelijk welke besnijdenis verzoekster reeds ondergaan heeft. Het attest vermeldt een type I besnijdenis, maar verzoekster geeft aan toegemaakt te zijn (4 hechtingen naar eigen zeggen). Zij vraagt nog een nieuw medisch attest op om twijfel te bannen. Indien verzoekster slechts een type I besnijdenis ondergaan heeft dient er onderzocht te worden of er geen risico op infibulatie is naar te toekomst toe.

UNHCR bevestigt dat vrouwelijke genitale verminking vervolging uitmaakt. Het maakt tevens foltering uit. De speciale VN-rapporteur inzake foltering benadrukt het voortdurend karakter van deze vorm van foltering en afhankelijk van het specifieke type van verminking - zoals gecategoriseerd door de WHO - de "*lange termijn*"-gevolgen ervaren door de vrouwen die hiervan slachtoffer worden.

UNHCR wijst erop dat vervolging en mishandeling in het verleden een zeer sterke aanwijzing vormt voor een risico op vervolging in de toekomst, tenzij de situatie in het land van herkomst aanzienlijk verbeterd is. Deze omkering van de bewijslast is ook terug te vinden in artikel 4, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling legt dus eigenlijk de bewijslast op de commissaris-generaal om aan te tonen dat verzoekster niet in dezelfde omstandigheden als bij haar vertrek zal terechtkomen. Dit waren namelijk de omstandigheden waarin ze die eerdere mishandelingen heeft opgelopen.

Ongeacht zij het relaas geloofwaardig acht of niet. Geloofwaardigheid is geen noodzakelijke vereiste om als vluchteling erkend te worden en zodoende moet een gebrek aan geloofwaardigheid niet meteen leiden tot afwijzing van de asielaanvraag. Het enige gevolg van het gebrek aan geloofwaardigheid is dat het beginsel van het voordeel van de twijfel niet van toepassing kan zijn op aspecten van verzoeksters verklaringen die niet worden gestaafd door documenten of ander bewijsmateriaal. Hier speelt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van omkering van de bewijslast werd trouwens herhaaldelijk opgenomen in de rechtspraak van de Raad. Zij verwijst tevens naar rechtspraak van het EHRM.

Zelfs al wordt er niet besloten tot omkering van de bewijslast, dan blijft het feit dat verzoekster deze behandelingen ondergaan heeft een belangrijk bewijsstuk dat de geloofwaardigheid van haar relaas ondersteunt. Het toont immers aan dat verzoekster is opgegroeid in een omgeving waarin haar integriteit als kind, als iemand van het vrouwelijk geslacht, niet wordt gerespecteerd en waarin er niet wordt teruggedeinsd om haar aan ernstige mensenrechtenschendingen bloot te stellen. Dit is bijzonder relevant om na te gaan of verzoekster haar vrees voor een gedwongen huwelijk en voor ander gender-gerelateerd geweld gegrond is of niet. Slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking en foltering hebben een kwetsbaar profiel in de zin van artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU. Het kwetsbaar profiel vormt de rode draad in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het heeft een impact op de manier van evaluatie en beoordeling van de beschermingsnood, in het bijzonder de beoordeling van de geloofwaardigheid, het kan een aanwijzing zijn van vervolging in het verleden en het heeft een impact op het risico op vervolging in de toekomst.

Met de persoonlijke omstandigheden, en in het bijzonder met het kwetsbaar profiel dient rekening gehouden te worden. Zij verwijst naar artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en naar (oud) artikel 4, § 1 en 3, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In bepaalde gevallen is het noodzakelijk bijzondere procedurele noden te garanderen zodat verzoekster aanspraak kan maken op haar rechten en kan voldoen aan haar verplichtingen tijdens de asielprocedure. Bijzondere procedurele noden of het bieden van bijzondere procedurele garanties (terminologie van de Richtlijn 2013/32/EU) is dan cruciaal voor een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming. *In casu* oordeelde de bestreden beslissing ten onrechte dat er geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld. Hierbij zag de commissaris-generaal over het hoofd dat verzoekster het slachtoffer werd van VGV. Hij gaf een te enge invulling aan het concept bijzondere procedurele noden. Verzoekster krijgt niet de bescherming die ze als niet-begeleide minderjarige verdient. Bijzondere procedurele noden zijn niet beperkt tot procedurele aspecten, maar hebben tevens betrekking op de evaluatie van de beschermingsnood, waaronder de beoordeling van de geloofwaardigheid, aangepast aan bepaalde kwetsbare profielen ten einde een correct verloop van de asielprocedure te garanderen. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad.

In de praktijk speelt de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker een sleutelrol in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. In bepaalde gevallen staat dit een correcte beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging en het mogelijk risico op refoulement in de weg. De verzoeker om internationale bescherming staat bijzonder kwetsbaar in de procedure omwille van zijn traject, zijn psychische of fysieke situatie, het gebrek aan financiële middelen, zijn isolement, het feit dat hij een vreemde taal spreekt, of soms omwille van zijn opleidingsniveau of opvangomstandigheden. Rechtsleer en rechtspraak erkennen deze kwetsbaarheid en stellen dat de bewijslast die op de asielzoeker ligt flexibel moet worden toegepast. Deze soepelheid op vlak van bewijslast heeft een dubbel gevolg. Het verplicht de staten om mee te werken aan de vaststelling van de feiten waarop de asielaanvraag is gebaseerd, alsook om de verzoeker het voordeel van de twijfel toe te kennen wanneer niet-gestaafde elementen uit zijn relaas waarschijnlijk worden geacht gelet op zijn algemeen geloofwaardig profiel. De toepassing van bijzondere procedurele noden is voor verzoekers met een kwetsbaar profiel een essentieel onderdeel van een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Uit bovenstaande volgt dat vrouwelijke genitale verminking, een traumatische gebeurtenis is met ernstige gevolgen voor de slachtoffers op mentaal en fysiek vlak.

In dergelijke gevallen zouden dus bijzondere procedurele garanties geboden moeten worden en dient de standaard geloofwaardigheidsbeoordeling niet toegepast te worden. Dit geldt des te meer nu verzoekster niet alleen slachtoffer werd van VGV type 3, maar ook extra kwetsbaar is gezien haar erg jonge leeftijd. De gender-sensitieve aanpak bleef volledig achterwege in voorliggend dossier. In de Somalische cultuur verzekert vrouwelijke genitale verminking de maagdelijkheid, de seksuele moraliteit of deugdelijkheid en dus de huwbaarheid van een vrouw en daardoor haar sociale positie. Er is tevens een verband met de sociale structuur van de Somalische samenleving waarin het biologisch vaderschap belangrijk is om patrilineaire afstamming te verzekeren, wat op zijn beurt weer gekoppeld is aan de sociale organisatie van de Somalische samenleving die gestructureerd is rond afkomst en clan. Vrouwen die geen vrouwelijke genitale verminking of infibulatie ondergingen worden gestigmatiseerd, beschouwd als immoreel en niet-huwbaar en het vaderschap van hun kinderen kan nooit vertrouwd worden. Opnieuw is duidelijk dat VGV is ingebed in een verdrukkende structuur voor Somalische vrouwen. Uit het Lifos-rapport blijkt dat de ervaring van de consulteerde bronnen met de terugkeer van gede-infibuleerde vrouwen naar Somalië uiterst beperkt is, en dat de redenen hiervoor niet duidelijk zijn. Het verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad op basis van de informatie in het Lifos-rapport, in het geval van een Somalische verzoekster om internationale bescherming dat er een aanzienlijk verhoogd risico op herinfibulatie bestaat voor Somalische vrouwen op vruchtbare leeftijd, zoals *in casu*.

Somalië is één van de zeven Afrikaanse landen waar de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking meer dan 75% is. Ongeveer 98 procent van de vrouwen in Somalië ondergaat vrouwelijke genitale verminking. De meerderheid van vrouwen in Somalië die door deze praktijk wordt getroffen is slachtoffer van een zeer ernstige vorm van genitale verminking, namelijk type 3 of infibulatie. Ook verzoekster is naar eigen zeggen het slachtoffer van deze zware vorm van VGV. Uit de landeninformatie blijkt verder dat het niet relevant is of verzoekster nu geschoold of ongeschoold is, of ze op het platteland of in de stad woonde, en of ze uit een rijke of arme familie kwam. Het risico is overal even groot. Daarbij kwam dan nog dat haar familie ervoor koos om verzoekster type 3 te besnijden, hetgeen de meest ingrijpende vorm van besnijding is. Hoewel dit de meest voorkomende vorm van besnijding is in Somalië, komt ook het minder ingrijpende (maar nog steeds ernstige) type 2 voor. De Raad erkende dat de type 3 besnijdenis een ernstige aanwijzing is van het feit dat verzoekster uit een traditioneel milieu komt.

- haar oom wilde verzoekster dwingen om te huwen met een oudere man

Vrouwenbesnijdenis maakt het bijzonder delicaat om seksuele betrekking te hebben, en houdt dodelijke risico's in wanneer een vrouw kinderen moet baren. Vrouwen in Somalië kunnen niet zelf kiezen of ze al dan niet zullen huwen, hoogstens met wie, en ook niet of ze wel of geen kinderen gaan krijgen.

Het medische attest dat verzoekster aanbrengt is dus bijzonder relevant om haar vrees, en de gegrondheid ervan, naar waarde te schatten. Verzoeksters oom wilde haar dwingen te huwen met een oudere man. De commissaris-generaal meent dat er te weinig tekenen van dwang aanwezig zijn in het dossier. Opnieuw is het relevant om in het achterhoofd te houden dat verzoekster uit een erg conservatief milieu komt en dat haar een type 3 genitale verminking werd aangedaan, ofwel een type 1, wat uitzonderlijk zou zijn in Somalië en gepaard zou gaan met een erg hoog risico op herbesnijdenis bij terugkeer, of bij een huwelijk.

Het is ook van belang rekening te houden met het feit dat haar oom de oudere broer van de vader is, haar vader zich niet tegen hem zal verzetten, en dat het gezin financieel extreem kwetsbaar is en de oom hen onderhield.

Uit een rapport van Landinfo (verzoekschrift, stuk 9) blijkt dat echte dwang niet gebeurt, maar dat meisjes zich desalniettemin verplicht zien te huwen en eigenlijk niet kunnen weigeren, of dat hun weigering niet in rekening gebracht wordt. Uit het EASO-rapport (verzoekschrift, stuk 6) blijkt ook nuttige informatie in verband met gedwongen huwelijken in Somalië. EASO herneemt de volgende definitie voor gedwongen huwelijken: indien een of beide personen geen volledige en vrije instemming kunnen geven aan het huwelijk is het een gedwongen huwelijk. De term wordt gebruikt om te verwijzen naar minderjarigen die zich gedwongen zien te huwen. De overwegingen erachter zijn vaak cultureel, religieus en economisch. Het huwelijk dat verzoeksters oom aan haar wou opdringen voldoet aan al die criteria. Het onderscheid tussen een gedwongen huwelijk en een gearrangeerd huwelijk kan in Somalië zéér subtiel zijn. Kindhuwelijken en gedwongen huwelijken maken beiden gender-gerelateerde vervolging uit en zijn ook te kaderen binnen systemische verdrukking van vrouwen en meisjes op basis van hun geslacht. Indien verzoekster was gebleven in Somalië had ze moeten huwen met de partner gekozen door haar oom, die hun volledige gezin onderhield en de oudste broer is van haar vader.

Verzoekster zou geen toegang gehad hebben tot effectieve bescherming om haar tegen dit huwelijk en alle ellende die ermee gepaard gaat te verdedigen. Verzoekster zou zich gedwongen zien in te stemmen met het huwelijk. Of er daarbij fysieke dwang zou gebruikt worden of niet doet niets terzake. Of de oom nog informeert naar de gezondheid van zijn broer na verzoeksters vlucht doet daar evenmin afbreuk aan. Haar oom is geen booswicht, het is geen goed-slecht situatie, maar een cultureel, religieus gebruik waar meisjes die afhankelijk zijn erg makkelijk slachtoffer van worden en waar geen enkele bescherming tegen voorhanden is.

Bescherming voor Somalische meisjes is gelinkt aan hun mannelijke familie. Gezien de vader gehandicapt is en werkloos en een oudere broer heeft die het goed doet, beslist hij wat er gebeurt met verzoekster.

Een verblijf in Europa zal geen goed doen aan de verwachtingen die er zijn voor verzoekster en de druk om te huwen als ze terugkeert zal enorm zijn (verzoekschrift, stukken 6 en 10).

Het risico op vervolging, een huwelijk waar verzoekster niet mee instemt, en bijgevolg ook de-infibulatie en pijnlijke geslachtsgemeenschap zonder instemming, is gegrond en reëel. Om het risico op een gedwongen huwelijk goed te begrijpen dient er ook gekeken te worden naar de socio-economische omstandigheden van verzoeksters gezin en in Mogadishu. Zoals hogerop werd aangetoond bepaalt dit immers mee hoe kwetsbaar verzoekster is voor dergelijke risico's (verzoekschrift, stukken 7-8).

Tot slot, gaat het verzoekschrift in op de situatie in Mogadishu die dramatisch is.

De onveiligheid in Mogadishu maakt humanitaire hulp ook bijzonder moeilijk. De pandemie maakt deze situatie nog erger. Verzoekster haar gezin heeft geen inkomen, en is extreem kwetsbaar. Een huwelijk houdt in een bruidsschat, een mond minder om te voeden, en een uitbreiding van het netwerk. Dat is de enige uitweg voor verzoeksters gezin, maar houdt enorme risico's in voor verzoekster.

Al-Shabaab is ook omni-present in Mogadishu. Uit de rapporten die de bestreden beslissing vermeldt en uit de EASO-rapporten blijkt niet of Al-Shabaab ook haar extremistische versie van de sharia oplegt aan de plaatselijke bevolking in de wijken van Mogadishu waar ze aanwezig is. De wijk waar verzoeksters gezin woont is de wijk met het vierde meeste veiligheidsincidenten in Mogadishu.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

- “2. Leeftijdsbeslissing Dienst Voogdij;
3. Medische test;
4. Beëindiging voogdij;
5. Stukken identiteit en verklaringen voogd en leerkrachten;
6. EASO, COI Report: *Somalia - Targeted profiles (September 2021)*;
7. EASO, COI Report: *Somalia - Somalia: Key socio-economic indicators (September 2021)*;
8. EASO, COI Report: *Somalia - Somalia: Security situation (September 2021)*;
9. Landinfo rapport, 'Somalia: Marriage and divorce'; 2018

10. <https://www.theguardian.com/society/2018/aug/26/british-somali-teenagerstaken-on-holiday-only-to-be-forced-into-marriage>

[...]

12. *EASO, Practical Guide Age Assessment*".

2.1.3. in een aanvullende nota van 10 februari 2022, die tevens ter terechtzitting werd neergelegd, legt verzoekster een recent gynaecologisch attest neer van arts S. CALUWAERTS van 20 januari 2022. Verzoekster heeft een vrouwelijke genitale verminking (VGV) type 1 ondergaan.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat op zich niet toe om vast te stellen dat zij nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. De beoordeling van de bestreden beslissing dat geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld blijft overeind. De Raad is van oordeel dat het betoog omtrent verzoeksters leeftijd – zij houdt vol minderjarig te zijn, aangezien zij geboren zou zijn op 26 oktober 2004 te Mogadishu – geen ander licht werpt op de motivering hierover in de bestreden beslissing. Op basis van het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd blijkt dat verzoekster op zijn minst drie jaar ouder moet zijn dan haar beweerde leeftijd. De door haar neergelegde Somalische documenten wijzigen deze vaststelling niet, omwille van de beperkte bewijswaarde van haar documenten. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeksters schoolattest aangeeft dat zij in het schooljaar 2016-2017 haar middelbare school zou hebben afgewerkt (Documenten, stuk 5, nr. 4), toen zij dertien was, terwijl zij zelf aangaf enkel lager onderwijs te hebben gevolgd (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 5). Ook over de kopie van het Somalische paspoort dat wordt voorgelegd, wenst de Raad bijkomend op te merken dat slechts 4 van de 32 pagina's van het paspoort werden gevoegd (Documenten, stuk 5, nr. 3). Verzoekster heeft geen overtuigende verklaring waarom zij slechts enkele pagina's onder de vorm van een kopie kan voorleggen. Daarenboven blijkt dat verzoekster dit paspoort zou hebben bekomen in 2013, toen zij negen jaar oud was, waarbij zij vertelde dat zij het paspoort nodig had om naar school te kunnen gaan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 4). Het is dan ook frappant dat het schoolattest verzoeksters geboortedatum verkeerd vermeldt als 1 januari 2004. De geboorteakte en de authenticatie van de geboorteakte (Documenten, stuk 5, nrs. 1-2) dateren van na verzoeksters aankomst in België en hebben aldus een gesolliciteerd karakter. Bovendien wordt bij het verzoekschrift enerzijds nog een ongedateerd geboortecertificaat gevoegd met de hoofding van een polykliniek en apotheek (verzoekschrift, stuk 5), terwijl er anderzijds het geboortecertificaat van 20 april 2019 van het Medina ziekenhuis voorligt waar verzoekster, volgens het attest, zou zijn geboren. Deze redenen versterken de beoordeling dat verzoekster niet kan worden geloofd dat zij is geboren in 2004. Het verzoekschrift geeft overigens aan dat het beroep tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie (zie punt 1.1.) werd verworpen door de Raad van State. Verzoekster kan derhalve niet worden beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, is het niet aan de Raad om opnieuw een uitspraak te doen over deze vaststelling (Grondwettelijk Hof 18 juli 2013, nr. 106/2013, overweging B.5.3.).

Verzoekster legt aldus valse verklaringen af en heeft zich bereid getoond om te frauderen. Zij kan overigens niet onwetend zijn geweest dat zij vanuit Rwanda naar België is gevlogen. Toch heeft verzoekster bij aanvang van de procedure opgegeven dat zij vanuit Kenia, namelijk Nairobi waar haar broer zou wonen en verzoekster twee maanden zou hebben verbleven, naar België is gevlogen (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 8 en 11). Uit het verslag van de politie, waar het verzoekschrift ook naar verwijst om te stellen dat zij vermoedelijk een tussenstop heeft gemaakt in Kigali maar dit niet wist, blijkt dat verzoekster met een vervalst paspoort op 3 januari 2019 Rwanda is binnengekomen en er op 4 januari 2019 het vliegtuig nam richting België. Het is dus onmogelijk dat het verzoekster, die tijdens deze vlucht werd begeleid door haar oom en diens moeder (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7), moet zijn ontgaan dat zij niet vanuit Nairobi, Kenia naar België zijn gevlogen.

Wat de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient in België betreft, treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat de door haar ingeroepen vrees om ontvoerd te worden en gedwongen uitgehuwelijkt door haar oom niet aannemelijk is. Het verzoekschrift hangt ten onrechte een beeld op van een verzoekster die uit een “*erg conservatief milieu*” komt. In de aanvullende nota van 10 februari 2022 wordt nogmaals bevestigd dat verzoekster een vrouwelijke genitale verminking (VGV) type 1 heeft ondergaan, waarvan het verzoekschrift erkent dat dit uitzonderlijk is. Het loutere gegeven dat een oom een huwelijk zou hebben voorgesteld voor verzoekster is geen voorwerp van discussie. Uit de landeninformatie (verzoekschrift, stuk 9) blijkt immers dat het huwelijk in een Somalische en Afrikaanse context, veelal niet wordt beschouwd als een persoonlijke keuze, maar als een sociale aangelegenheid waarbij de ouders meestal een bepalende rol spelen. In de hoofdstad komt echter een ander beeld naar voren, waarbij het niet meer ongebruikelijk is dat toekomstige koppels elkaar ontmoeten, verliefd worden en plannen maken om te trouwen, zonder dat de ouders hierbij al zijn betrokken. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dan weer dat haar vader zich wel degelijk heeft verzet tegen het voorgestelde huwelijk, aangezien hij het aan de ene kant wel eens was met het voorstel van zijn broer, maar aan de andere kant hij het ook eens was met verzoeksters moeder toen zij zich verzette tegen het voorstel (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12). Bij aanvang van de procedure stelde verzoekster dat haar ouders er ook tegen waren (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). De bestreden beslissing stelt ook terecht dat het loutere feit dat verzoeksters oom zijn persoonlijke financiële middelen niet langer ter beschikking stelde van haar familie, nadat zij het voorgestelde huwelijk weigerden, onvoldoende bleek om verzoekster te dwingen akkoord te gaan met het huwelijk. De handelswijze van de oom kan op zich evenmin als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd om een nood aan internationale bescherming te rechtvaardigen. Het verzoekschrift verwijst aldus ten onrechte dat verzoekster vreest voor een kindhuwelijk of een gedwongen huwelijk bij een terugkeer naar Mogadishu. Indien wordt gekeken naar de socio-economische situatie, stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat zij ook zonder hulp van de oom konden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Bovendien was verzoeksters moeder een lerares geweest (*Ibid.*, p. 7) en genoot verzoekster een meer dan behoorlijke scholing. Het gezin kan blijkbaar ook rekenen op steun en inkomsten uit de diaspora. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat omwille van haar extreme kwetsbaarheid, haar enige uitweg in Mogadishu erin zou bestaan om een gedwongen huwelijk af te sluiten. Waar het verzoekschrift verwijst naar een persbericht over een verblijf in Europa dat geen goed zal doen aan de verwachtingen die er zijn en de druk om te huwen (verzoekschrift, stuk 10), stelt de Raad vast dat dit niet relevant is voor onderhavige zaak.

Waar verzoekster via een aanvullende nota nog een attest neerlegt waaruit blijkt dat zij een vrouwelijke genitale verminking (VGV) type 1 heeft ondergaan, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch bij aanvang van de procedure noch tijdens het persoonlijke onderhoud enige vrees voor vervolging omwille van haar eigen VGV in haar land van herkomst heeft aangebracht. Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk verwacht worden dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen. Zij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud louter dat het attest over haar VGV belangrijk kan zijn, volgens haar voogd, maar zij weet niet of het belangrijk is of niet (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3). Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV. De bestreden beslissing motiveerde terecht dat uit het attest over haar besnijdenis niet kan worden afgeleid dat zij in Somalië enige vrees voor vervolging heeft omwille van haar VGV. Een verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Waar het verzoekschrift nog kritiek heeft op de duur van het persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat verzoekster zowel bij aanvang als op het einde heeft aangegeven dat zij alle redenen voor het verzoek om internationale bescherming heeft kunnen uiteenzetten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2-3 en 13). De Raad ziet bijgevolg niet in welke bijkomende verklaringen zij nog zou moeten kunnen afleggen, nog daargelaten het feit dat dit in onderhavig beroep dan kon gebeuren.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In de eerste plaats dient er te worden vastgesteld dat u valse verklaringen heeft afgelegd betreffende uw geboortedatum. U stelde namelijk geboren te zijn op 26 oktober 2004 (Verklaring DVZ, p.5). Echter blijkt uit de beslissing die betekend werd door de Federale Overheidsdienst Justitie op 8 januari 2019 in verband met de medische testen tot vaststelling van uw leeftijd dat u op dat moment 18 jaar oud was waarbij een standaarddeviatie van zes maanden een goede schatting was. Uw geboortedatum werd in uw dossier dan ook aangepast naar 8 juli 2001, rekening houdende met de ondergrens van de standaarddeviatie. Dit wil zeggen dat u op z'n minst drie jaar ouder bent dan uw beweerde leeftijd, wat uw algemene geloofwaardigheid aantast. De geboorteaktes, het paspoort en het schoolattest dat u neerlegt ter staving van uw leeftijd, wijzigen bovenstaande vaststelling niet. Er dient namelijk te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits-) documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits-) documenten, waaronder paspoorten, geboorteaktes en schoolattesten, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden (landeninformatie, stuk 1). Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde documenten op zich niet om uw geboortedatum aan te tonen.

Tevens blijkt uit uw administratief dossier dat u met een vals paspoort naar België reisde, waar tevens vervalste immigratiestempels in staan (verslag valse documenten, p.3). Bovendien verklaarde u ook vanuit Kenia naar België te zijn gereisd (CGVS, p.9), terwijl uit uw vervalst paspoort blijkt dat u vanuit Kigali, Rwanda naar België reisde (verslag valse documenten, p.3). Uw valse verklaringen in dit verband en uw bereidheid te frauderen tasten uw algemene geloofwaardigheid dan ook nog verder aan.

Wat betreft de door u ingeroepen vrees om te worden ontvoerd en gedwongen uitgehuwelijkt door uw oom, moet worden vastgesteld dat u dit niet aannemelijk weet te maken.

Op zich staat niet ter discussie of uw oom een huwelijk voorstelde en wenselijk achtte met een welstellende oudere man die uit de Verenigde Staten was toegekomen (CGVS, p. 9-10). Hij droeg immers de financiële last voor u en het gezin waartoe u behoorde en wenste daar mogelijk van af te raken (CGVS, p.10). Dit kan blijken uit zijn argument dat de huwelijkskandidaat zou betalen en uit zijn stopzetting van financiële hulp aan u en de rest van het gezin na de weigering van het huwelijk (CGVS, p. 9, 12). Dit impliceert echter niet dat u zou gedwongen worden tot het bewuste huwelijk. Een gearrangeerd huwelijk op zich is geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Indicaties van werkelijke dwang zijn echter ver te zoeken.

Zo stelt u eerst dat noch uw oom noch uw vader iets over de uithuwelijking tegen u zeiden (CGVS, p.11). Zij zouden dan ook geen enkele rechtstreekse dwang hebben uitgeoefend. Enkel uw moeder zou er u over verteld hebben (ibid.). U wijzigt nadien uw verklaring en stelt dat uw oom wel één keer met u sprak over het huwelijk (ibid.). U zei hem toen dat u niet wilde huwen en dat u wilde studeren (ibid.). Uw oom zou hier enkel op geantwoord hebben dat studeren niet belangrijk is (ibid.). Toen uw moeder dit gesprek hoorde zouden zij en uw oom ruzie gemaakt hebben en zou uw oom boos weggelopen zijn (CGVS, p. 11). Nadien stopte hij met geld te geven (CGVS, p. 12). Hoewel zou kunnen worden gesteld dat het stopzetten van de financiële hulp aan uw gezin een poging is om dwang uit te oefenen teneinde u te overhalen om in te stemmen met het huwelijk is dit onvoldoende ernstig om te besluiten dat u hierdoor gedwongen was om tegen uw zin in te stemmen met het huwelijk. U stemde zelf immers nog steeds niet in met het huwelijk en uw ouders steunden u daarin. Waar uw vader zich initieel niet zou verzet hebben omwille van het financiële aspect zou hij zich naderhand snel aan de kant van u en uw moeder geschaard hebben (CGVS, p. 9, 10, 11-12).

Het loutere feit dat uw oom zijn persoonlijke financiële middelen niet langer ter beschikking stelde van uw familie bleek dus onvoldoende om u te dwingen en kan ook op zich niet als een daad van vluchtelingenrechtelijke vervolging worden bestempeld.

De enige indicaties dat er een sterkere vorm van dwang zou zijn is uw verklaring dat uw moeder u zei dat ze dacht dat uw oom u mogelijk zou ontvoeren indien u in Somalië zou blijven (CGVS, p.12). Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw oom de intentie had om dit te doen. Bovendien weet u niet waarom uw moeder dat dacht, maar stelt u enkel dat uw oom koppig is (CGVS, p.12). Ook heeft hij nooit gedreigd of geprobeerd om u te ontvoeren (ibid.). Er is dan ook geen enkele concrete indicatie dat uw oom dit zou overwegen.

Er dient daarentegen te worden opgemerkt dat uw oom geen verdere gevolgen aan uw weigering te huwen heeft gekoppeld. U zou namelijk na uw vertrek niets meer van uw oom hebben vernomen, noch zou hij u hebben proberen contacteren (CGVS, p.13). Ook uw familie die nog in Mogadishu woont, kent geen problemen met uw oom. U stelt namelijk enkel dat ze geen contact meer hebben en dat hij uw familie ook niet meer heeft gecontacteerd (ibid.). Wat betreft het stopzetten van de financiële steun die uw oom uit zijn eigen middelen verleende aan uw familie werd hierboven reeds gesteld dat dit geenszins een vervolgingsfeit betreft. Bovendien zou uw oom wel nog naar de gezondheidstoestand van uw vader hebben gepolst toen hij gewond geraakte in een (niet op hem gerichte) aanslag (ibid.). Dit kan bezwaarlijk als een vijandige houding naar u of uw familie gezien worden.

Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Somalië met redelijke waarschijnlijkheid zal worden ontvoerd door uw oom teneinde u tot een huwelijk te dwingen."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoekster verklaart afkomstig te zijn van het district Dharkenley in de stad Mogadishu, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de

vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekster voert aan dat Al-Shabaab onnipresent is in Mogadishu en het district Dharkenley vanwaar zij afkomstig is en als één van de meest onveilige districten in Mogadishu wordt beschouwd. De Raad wijst er echter op dat verzoekster niet aantoonde dat het patroon van geweld in haar district dermate verschillend is van dat zoals hierboven beschreven in de stad Mogadishu dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP